

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
БАЊА ЛУКА
Број: 57 0 Пс 086884 16 Рев 2
Бања Лука, 17.08.2017. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Биљане Томић, као предсједника вијећа, Тање Бундало и Сенада Тица, као чланова вијећа, у правној ствари тужитеља Т.К. а.д. К.П., кога заступа пуномоћник И.С., адвокат из Б.Л., против тужених Е-С. д.о.о. К. и R.L. д.о.о. С., ..., ради утврђења, в.с. 96.109,49 КМ, одлучујући о ревизији тужитеља против пресуде Вишег привредног суда у Бањој Луци број 57 0 Пс 086884 16 Пж 3 од 19.09.2016. године, на сједници одржаној 17.08.2017. године, донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се усваја, пресуда Вишег привредног суда у Бањој Луци број 57 0 Пс 086884 16 Пж 3 од 19.09.2016. године се преиначава и суди:

Жалба тужитеља се усваја, пресуда Окружног привредног суда у Бањој Луци број 57 0 Пс 086884 15 Пс 2 од 27.05.2016. године преиначава тако што се усваја захтјев тужитеља и утврђује да је извршење које се води пред Основним судом у Добоју под бројем 85 0 Ип 011055 10 Ип недопуштено на предмету извршења - камиону „Ман“, тип возила ТГ01 18.463, број шасије ..., број мотора ....

Тужени се обавезују да тужитељу солидарно надокнаде трошкове поступка у износу од 18.482,39 КМ у року од 30 дана, док се захтјев тужитеља за накнаду трошкова поступка преко досуђеног износа одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Окружног привредног суда у Бањој Луци број 57 0 Пс 086884 15 Пс 2 од 27.05.2016. године одбијен је тужбени захтјев тужитеља да се утврди да је извршење које се води пред Основним судом у Добоју под бројем 85 0 Ип 011055 10 Ип недопуштено на предмету извршења-камиону „Ман“, тип возила ТГ01 18.463, број шасије ..., број мотора ..., као и захтјев да се тужени Е-С. д.о.о. К. (у даљем тексту: првотужени) и R.L. д.о.о. С. (у даљем тексту: друготужени) солидарно обавезу да тужитељу надокнаде трошкове парничног поступка. Одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка. Одбијен је захтјев друготуженог за накнаду трошкова поступка, као неоснован.

Другостепеном пресудом Вишег привредног суда у Бањој луци број 57 0 Пс 086884 16 Пж 3 од 19.09.2016. године жалба тужитеља је одбијена и првостепена пресуда потврђена. Одбијен је захтјев тужитеља за накнаду трошкова састава жалбе у износу од 1.535,62 КМ и судске таксе.

Изјављеном ревизијом другостепену пресуду побија тужитељ због повреде одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права са приједлогом да се побијана пресуда преиначи и тужбени захтјев тужитеља усвоји.

У одговору на ревизију друготужени предлаже да се изјављена ревизија одбије као неоснована, док првотужени није одговор на ревизију.

Ревизија је основана.

Нижестепеним одлукама је одлучивано о захтјеву тужитеља да се утврди да је недопуштено извршење које се води пред Основним судом у Добоју под бројем 85 0 Ип 011055 10 Ип на предмету извршења-камиону „Ман“, тип возила ТГ01 18.463, број шасије ..., број мотора ....

Одлучујући о захтјеву тужитеља, на темељу резултата доказног поступка, првостепени суд је утврдио: да су тужени дана 11.06.2008. године под бројем 6650/08 закључили уговор о финансијском лизингу којим се друготужени (као давалац лизинга) обавезао да ће првотуженом (као примаоцу лизинга) финансирати куповину предмета лизинга – теретног возила марке МАН, од предузећа П-Т. д.о.о. Б.Л. у износу од 59.999,99 КМ, према профактури од 02.6.2008. године, уз мјесечне рате лизинга на 36 мјесеци са каматом стопом од 9,12%, односно ефективном каматом стопом од 12,7%, које износе 1.911,33 КМ односно 977,25 ЕВРА, у складу са отплатним планом који је саставни дио уговора; да су у циљу обезбјеђења потраживања по основу лизинга тужени закључили и уговор о залогу дана 11.6.2008. године под бројем 6650/08, којим првотужени (као залогодавац) даје друготуженом (као залогопримцу) у залог покретну ствар и то наведени камион уз обавезу уписа у Регистар залога код Министарства правде БиХ; да је на основу тог уговора, према Потврди о регистрацији залога број А-20080710-78, друготужени регистрован као заложни повјерилац и првотужени као заложни дужник на предметном камиону при чему је уписан број шасије ...; да је предметни камион купљен и дат на лизинг првотуженом и да је због потребе обављања међународног превоза односно добијања међународне ЦЕМТ дозволе у саобраћајној дозволи за предметни камион (гдје је као број шасије уписан ...), по одобрењу друготуженог, уписан првотужени; да је првотужени дана 11.6.2008. године дао и изјаву којом потврђује да је друготужени искључиви власник предметног камиона до отплате последње лизинг рате; да према потврди о резултатима претраге Регистра залога од 27.7.2010. године за камион серијског броја ... није регистрована залога, док је за камион серијског броја ... регистрована једна залога; да је тужитељ исти камион купио уговором о купопродаји од 05.11.2008. године од предузећа С.Д. д.о.о. С. који је био уписан у саобраћајној дозволи; да првотужени није измиривао своје обавезе по основу финансијског лизинга и да је друготужени, као тражилац извршења, против првотуженог као извршеника, на темељу Потврде о регистрацији од 10.7.2008. године, покренуо извршни поступак код Основног суда у Добоју, који је рјешењем о извршењу број 85 Ип 001155 10 Ип од 30.03.2010. године дозволио предметно извршење на наведеном камиону; да је у том извршном поступку тужитељ, као треће лице, истакао приговор

након чега је закључком суда од 07.6.2010. године упућен на парницу ради утврђења да је предметно извршење недопуштено.

На темељу тих чињеница, првостепени суд је закључио да је у конкретном случају тужитељ поступао савјесно, јер у моменту купопродаје од предузећа С.Д. д.о.о. С. није имао сазнања да на предметном камиону постоји право трећег лица. Налазећи, даље, да првотужени, с обзиром на одредбе уговора о лизингу, на предметном возилу није могао стећи право власништва нити ваљано исто продати, првостепени суд је о захтјеву тужитеља одлучивао по правилима о стицању права својине на покретној ствари прописаним одредбом члана 31. Закона о основним својинско-правним односима („Службени лист СФРЈ број 6/80 и 36/90 и „Службени гласник РС“ број 38/03, у даљем тексту: ЗОСПО), па је закључио да нису испуњени посебни услови за стицање права својине од невластника, јер да није доказано да је прометовање предметне ствари дјелатност продавца, промет је извршен правним послом којим се стиче својина и није у питању јавна продаја. Из ових разлога је нашао да није основан захтјев тужитеља за проглашење предметног извршења недопуштеним, па је захтјев тужитеља одбио.

Одлучујући о жалби тужитеља, другостепени суд је прихватио чињенична утврђења првостепеног суда уз допуну да предузеће С.Д. д.о.о. С. није постало власник камиона, па да тиме није могао ни пренијети право власништва на тужитеља. Прихватајући правилним правни закључак првостепеног суда да није доказано испуњење услова прописаних одредбом члана 31. ЗОСПО и да тужитељ није стекао право власништва на предметном камиону по овом основу, другостепени суд је жалбу тужитеља одбио и првостепену пресуду потврдио. У односу на жалбене наводе тужитеља да је саобраћајна дозвола доказ о власништву на возилу прихватио је дате разлоге првостепеног суда да подаци из саобраћајне дозволе не потврђују право својине на возилу.

Ревизионим наводима тужитељ са правом истиче да су нижестепене одлуке засноване на неправилној примјени материјалног права, јер да је ранији стичалац стекао право својине на предметном возилу на темељу одредбе члана 31. ЗОСПО, док је тужитељ предметно возило купио од власника.

У конкретном случају, према уговору о финансијском лизингу, уговору о залогу, те Потврди о регистрацији, предметни камион је идентификован са серијским бројем .... Кад се има у виду да је првотужени, на темељу закљученог уговора о финансијском лизингу, предметни камион купио од предузећа П-Т. д.о.о. Б.Л., које је у профактури од 02.6.2008. године као број шасије означио ... (као што је било означено и у саобраћајној дозволи која гласи на то предузеће, те у каснијој саобраћајној дозволи која гласи на првотуженог и садашњој која гласи на тужитеља), те да су додатни подаци за камион (назив произвођача и године производње) идентични у саобраћајним дозволама, поменутих уговорима и Потврди о регистрацији, произлази да регистровани број камиона код регистра залога је серијски број камиона који је сада у посједу тужитеља. Наиме, подаци из наведене документације, те како је према одредби члана 132. став 3. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09, 61/13 - даље: ЗПП) могуће доказивати да подаци из јавне исправе нису тачни, иду у прилог закључку да је исти камион био предмет уговора закључених између тужених, Потврде о регистрацији, те предмет промета између првотуженог и предузећа К. д.о.о. Л. (податак из саобраћајне дозволе број 3086995), затим предмет промета између тог

предузећа и предузећа С.Д. д.о.о. С., те на крају предмет промета између предузећа С.Д. д.о.о. С. и тужитеља.

Према одредби члана 31. став 1. ЗОСПО савјесно лице стиче право својине на покретној ствари коју је прибавило уз накнаду од невласника који у оквиру своје дјелатности ставља у промет такве ствари, од невласника коме је власник предао ствар у државину на основу правног посла који није основ за прибављање права својине, као и на јавној продаји. Ради се о посебном, самосталном стицању права, које није ни деривативно ни оригинарно, које у погледу услова за стицање права својине тражи испуњење општих услова: да је стицалац савјесно лице; да се стиче покретна ствар и да се врши стицање уз накнаду, те испуњење посебних услова (од којих један треба да буде испуњен): да је ствар прибављена од невласника који у оквиру своје дјелатности ставља у промет такве ствари; или од невласника коме је власник предао ствари у државину на основу правног посла који није основ за прибављање права својине; или да је ствар прибављена на јавној продаји.

У конкретном случају, према материјалним доказима у спису предмета (према подацима из саобраћајне дозволе), првотужени је као невласник (с обзиром на одредбе уговора о лизингу и дату писмену изјаву) предметни камион продао предузећу К. д.о.о. Л. Према изводу из судског регистра за првотуженог, исти је, између осталог, регистровао дјелатност „Трговина моторних возила на мало“. Према томе, предузеће К. д.о.о. Л. је савјесно лице, које се поуздало у податке из саобраћајне дозволе, којима формално правно нису били супротни подаци из Регистра залога, па како је првотужени, у оквиру регистроване дјелатности, истоме продао предметно возило произлази да је, на описани начин, од првотуженог (као невласника) предузеће К. д.о.о. Л., сагласно цитираној законској одредби, на предметном камиону стекло право власништва. Предузеће К. д.о.о. Л. (које је према реченом стекло право власништва на предметном камиону) исти камион је (такође према подацима из саобраћајне дозволе) продало предузећу С.Д. д.о.о. С., које предузеће је по том основу (куповином од власника) стекло право власништва на том камиону и које је наведени камион продало тужитељу (који се налази у посједу предметног возила), те који је на описани начин, сагласно одредби члана 34. став 1. ЗОСПО на том возилу стекао право својине.

Како се између тужених води извршни поступак на предметном камиону на темељу Потврде о регистрацији залога број А-20080710-78, на којем је на описани законит начин тужитељ стекао право власништва, то произлази да тужитељ има право на предмету извршења које спријечава извршење и да је сагласно одредби члана 53. став 5. Закона о извршном поступку ("Службени гласник Републике Српске", бр. 59/03 до 98/14) његов захтјев за проглашење извршења недопуштеним основан.

Стога је изјављену ревизију ваљало усвојити и побијану пресуду у дијелу одлуке о главној ствари преиначити на начин из изреке ове одлуке, примјеном одредбе члана 250. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09, 61/13 - даље: ЗПП).

Сагласно томе, примјеном одредаба члана 397. став 2. и 386. став 1. ЗПП, ваљало је преиначити и одлуку о трошковима поступка и тужене обавезати да тужитељу солидарно надокнаде трошкове поступка које је имао у овој парници. Тужитељ је у овој парници (одлучијући у оквиру постављеног захтјева) имао трошак састава тужбе, заступања на рочиштима одржаним дана 30.08.2010., 20.09.2010., 05.12.2011., 06.04.2012., 18.03.2016 и

27.04.2016. године, те трошак приступа на рочишта 31.10.2011., 25.11.2011. и 10.02.2012. године, што на име заступања на рочиштима износи 5.250,00 КМ, на име одсуства из канцеларије износ од 540,00 КМ, на име састава жалбе од 11.06.2012. године износ од 1312,50 КМ, што са паушалом од 1.950,62 КМ износи 9.753,12 КМ, те на име ПДВ износ од 1.658,03 КМ. Тужитељу припада и трошак састава жалбе од 02.06.2016. године, са ПДВ, у износу 1.535,62 КМ и састава ревизије у истом износу, као и такса на тужбу и пресуду по 1.000,00 КМ, те на ревизију у износу од 2.000,00 КМ, што све укупно износи 18.482,39 КМ. Наведено је у складу са тарифним бројевима 2, 9 и 12., те чланом 6. Тарифе о наградама и накнади трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“ бр. 68/05). Тужитељу не припада трошак састава приједлога за повраћај у пређашње стање (узрокован његовом радњом), а нити накнада судских такса за које у спису нема доказа да су плаћене, па је у овом дијелу захтјев тужитеља за накнаду трошкова поступка одбијен.

Предсједник вијећа
Биљана Томић

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић